მერვე შვიდთაგანია — ნომერი ორი

ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოები

Jeff Pippenger
2023-09-15

წინა სტატიაში ჩვენ განვმარტეთ, რომ მილერიტებს რომი ვერ ესახებოდათ სხვაგვარად, თუ არა როგორც წარმართული და პაპური რომი, თუმცა ისინი ამ ორ ძალას შორის განსხვავებებსაც განიხილავდნენ. მილერიტებისათვის წარმართულ და პაპურ რომს შორის არსებული განსხვავებები არ იქცა იმის შეცნობად, რომ პაპური რომი იყო მეხუთე სამეფო, რომელიც მოსდევდა წარმართული რომის მეოთხე სამეფოს. 1844 წლის იმედგაცრუების შემდეგ, დამა უაიტმა გამოცხადების მეთორმეტე და მეცამეტე თავების სამი ძალა განსაზღვრა: მეთორმეტე თავში — გველეშაპი; შემდეგ პაპობა — როგორც ზღვიდან ამოსული მხეცი მეცამეტე თავში; ხოლო მის შემდეგ — შეერთებული შტატები, როგორც მიწიდან ამოსული მხეცი. მას შემდეგ, რაც საფუძველი დაიდო, უფალმა გაახსნა ნათელი გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირის შესახებ, რომელიც გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში სამყაროს არმაგედონისკენ მიჰყავს.

> წინასწარმეტყველების ის ხაზი, რომელშიც ეს სიმბოლოებია ნაპოვნი, იწყება გამოცხადების 12-ე თავით, იმ გველეშაპით, რომელიც ქრისტეს დაბადებისას მის მოსასპობად ესწრაფოდა. გველეშაპი სატანად არის მოხსენიებული (გამოცხადება 12:9); სწორედ მან აღძრა ჰეროდე მაცხოვრის მოსაკლავად. მაგრამ ქრისტესა და მისი ხალხის წინააღმდეგ ქრისტიანული ეპოქის პირველი საუკუნეების განმავლობაში ომის წარმოებაში სატანის უმთავრესი იარაღი რომის იმპერია იყო, სადაც გაბატონებული რელიგია წარმართობა იყო. ამგვარად, თუმცა გველეშაპი უპირველესად სატანას წარმოადგენს, მეორადი აზრით იგი წარმართული რომის სიმბოლოც არის.
>
> 13-ე თავში (მუხლები 1–10) აღწერილია სხვა მხეცი, „ჯიქს მსგავსი,“ რომელსაც გველეშაპმა მისცა „თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება.“ ეს სიმბოლო, როგორც პროტესტანტთა უმრავლესობას სწამდა, წარმოადგენს პაპობას, რომელმაც მემკვიდრეობით მიიღო ის ძალა, ტახტი და ხელმწიფება, რაც ოდესღაც ძველ რომის იმპერიას ეპყრა. ამ ჯიქის მსგავს მხეცზე ნათქვამია: „მიეცა მას პირი, დიდი სიტყვებისა და გმობათა მეტყველი…. და გახსნა მან პირი თვისი გმობად ღმრთისა მიმართ, რათა ეგმო მისი სახელი, მისი კარავი და ცაში დამკვიდრებულნი. და მიეცა მას წმიდათა წინააღმდეგ ომის წარმოება და მათი ძლევა; და მიეცა მას ხელმწიფება ყველა ტომზე, ენასა და ერზე.“ ეს წინასწარმეტყველება, რომელიც თითქმის სრულიად იდენტურია დანიელის 7-ის მცირე რქის აღწერილობისა, უდავოდ პაპობაზე მიუთითებს.
>
> „მიეცა მას ძალაუფლება, ემოქმედა ორმოცდაორ თვეს.“ და, ამბობს წინასწარმეტყველი, „ვიხილე მისი ერთ-ერთი თავი, თითქოს სასიკვდილოდ იყო დაჭრილი.“ და კვლავ: „ვისაც ტყვეობაში მიჰყავს, თვითონ წავა ტყვეობაში; ვინც

მახვილით კლავს, მახვილითვე უნდა იქნეს მოკლული.“ ორმოცდაორი თვე იგივეა, რაც „ჟამი, ჟამები და ნახევარი ჟამისა,“ სამი წელიწადი და ნახევარი, ანუ 1260 დღე, დანიელის 7-დან — ის დრო, რომლის განმავლობაშიც პაპის ძალაუფლებას ღვთის ხალხი უნდა დაეჩაგრა. ეს პერიოდი, როგორც წინა თავებშია ნათქვამი, დაიწყო პაპობის უზენაესობით, ახ. წ. 538 წელს, და დასრულდა 1798 წელს. იმ დროს პაპი ფრანგულმა არმიამ ტყვედ აიყვანა, პაპის ძალაუფლებამ მიიღო თავისი სასიკვდილო ჭრილობა, და აღსრულდა წინასწარმეტყველება: „ვისაც ტყვეობაში მიჰყავს, თვითონ წავა ტყვეობაში.“

„ამ ეტაპზე შემოჰყავთ კიდევ ერთი სიმბოლო. წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე სხვა მხეცი, ამომავალი მიწიდან; და ჰქონდა მას ორი რქა, როგორც კრავს.“ მუხლი 11. როგორც ამ მხეცის გარეგნობა, ისე მისი აღმოცენების წესი მიუთითებს, რომ ერი, რომელსაც იგი წარმოადგენს, არ ჰგავს იმათ, რომლებიც წინა სიმბოლოებით იყვნენ წარმოდგენილნი. დიდი სამეფოები, რომლებიც მსოფლიოს ბატონობდნენ, წინასწარმეტყველ დანიელს წარმოუდგნენ, როგორც მტაცებელი მხეცები, აღმომავალნი მაშინ, როცა „ცის ოთხი ქარი დიდ ზღვაზე აღიძრა.“ დანიელი 7:2. გამოცხადების 17-ე თავში ანგელოზმა განმარტა, რომ წყლები წარმოადგენს „ხალხებს, და სიმრავლეებს, და ერებს, და ენებს.“ გამოცხადება 17:15. ქარები შფოთის სიმბოლოა. ცის ოთხი ქარი, დიდი ზღვის წინააღმდეგ მოქიშპე, წარმოადგენს დაპყრობისა და რევოლუციის იმ საშინელ სცენებს, რომელთა მეშვეობითაც სამეფოებმა ძალაუფლებას მიაღწიეს.

„მაგრამ კრავიის მსგავსი რქების მქონე მხეცი იხილეს, რომ იგი „ამოდიოდა მიწიდან“. იმის ნაცვლად, რომ სხვა ძალაუფლებები დაემხო და ამ გზით დამკვიდრებულიყო, ამგვარად წარმოდგენილი ერი უნდა აღმოცენებულიყო უწინ დაუსახლებელ ტერიტორიაზე და თანდათანობით და მშვიდობიანად გაზრდილიყო. მაშასადამე, იგი ვერ აღმოცენდებოდა ძველი მსოფლიოს იმ მჭიდროდ დასახლებულ და ურთიერთმებრძოლ ეროვნებათა შორის — იმ მღელვარე ზღვაში „ხალხებისა, სიმრავლეთა, ერებისა და ენებისა“. იგი დასავლეთ ნახევარსფეროზე უნდა ვეძებოთ.

„ახალი სამყაროს რომელი ერი იყო 1798 წელს ძალაუფლებაში აღმავალი, ძალისა და სიდიადის აღთქმას იძლეოდა და მსოფლიოს ყურადღებას იპყრობდა? სიმბოლოს ამგვარი გამოყენება ეჭვს არ იწვევს. ერთი ერი, და მხოლოდ ერთი, შეესაბამება ამ წინასწარმეტყველების განსაზღვრებებს; იგი უეჭველად ამერიკის შეერთებულ შტატებზე მიუთითებს. კვლავ და კვლავ, წმინდა მწერლის აზრი, თითქმის მისი ზუსტი სიტყვებით, შეუმჩნევლად იქნა გამოყენებული ორატორისა და ისტორიკოსის მიერ ამ ერის აღმავლობისა და ზრდის აღწერისას. მხეცი ნანახი იყო, როგორც „მიწიდან ამომავალი“; და, მთარგმნელთა თანახმად, აქ „ამომავლად“ ნათარგმნი სიტყვა სიტყვასიტყვით ნიშნავს „მცენარესავით ზრდას ან აღმოცენებას“. და, როგორც ვიხილეთ, ეს ერი უნდა აღმდგარიყო მანამდე დაუკავებელ ტერიტორიაზე. ერთმა გამოჩენილმა მწერალმა, ამერიკის შეერთებული შტატების აღმოცენების აღწერისას, ილაპარაკა „სიცარიელიდან მისი გამოვლინების საიდუმლოზე“ და თქვა: „როგორც მდუმარე თესლი, იმპერიად ვიზარდეთ.“—G. A. Townsend, The New World Compared With the Old, page 462. 1850 წელს ერთმა

ევროპულმა ჟურნალმა ამერიკის შეერთებული შტატები მოიხსენია, როგორც გასაოცარი იმპერია, რომელიც „აღმოცენდებოდა“ და „მიწის მდუმარებაში ყოველდღიურად მატებდა თავის ძალასა და დიდებას.“—The Dublin Nation. ედვარდ ევერეტმა, ამ ერის პილიგრიმ-დამფუძნებლებზე წარმოთქმულ სიტყვაში, თქვა: „ეძებდნენ თუ არა ისინი განმარტოებულ ადგილს, შეუმჩნეველს თავისი შეუმჩნევლობის გამო და უსაფრთხოს თავისი დაშორებულობით, სადაც ლეიდენის მცირე ეკლესიას შეეძლო სინდისის თავისუფლებით ესარგებლა? იხილეთ ის ვრცელი მხარეები, რომლებზეც, მშვიდობიანი დაპყრობით, … მათ ჯვრის დროშები ააფრიალეს!“—Speech delivered at Plymouth, Massachusetts, Dec. 22, 1824, page 11.

„და მას ჰქონდა ორი რქა კრავივით.“ კრავის მსგავსი რქები აღნიშნავს სიყმაწვილეს, უმანკოებასა და სიმშვიდეს, და სათანადოდ გამოხატავს შეერთებული შტატების ხასიათს, როდესაც იგი წინასწარმეტყველს წარმოუდგა, როგორც „ამომავალი“ 1798 წელს. ქრისტიან დევნილთა შორის, რომლებიც პირველად გაიქცნენ ამერიკაში და ეძიებდნენ თავშესაფარს სამეფო ჩაგვრისა და სამღვდელო შეუწყნარებლობისაგან, მრავალი იყო ისეთი, ვინც გადაწყვიტა დაემყარებინა მმართველობა სამოქალაქო და რელიგიური თავისუფლების ფართო საფუძველზე. მათმა შეხედულებებმა ასახვა ჰპოვა დამოუკიდებლობის დეკლარაციაში, რომელიც წარმოაჩენს დიდ ჭეშმარიტებას, რომ „ყველა ადამიანი თანასწორად არის შექმნილი“ და დაჯილდოებულია განუყოფელი უფლებით „სიცოცხლეზე, თავისუფლებაზე და ბედნიერებისკენ სწრაფვაზე“. ხოლო კონსტიტუცია ხალხს უმტკიცებს თვითმმართველობის უფლებას და აწესებს, რომ სახალხო კენჭისყრით არჩეულმა წარმომადგენლებმა უნდა გამოსცენ და აღასრულონ კანონები. ასევე მინიჭებულ იქნა რელიგიური რწმენის თავისუფლება, და თითოეულ ადამიანს ნება მიეცა ეცა თაყვანი ღმერთისთვის თავისი სინდისის კარნახის შესაბამისად. რესპუბლიკანიზმი და პროტესტანტიზმი ერის ფუძემდებლურ პრინციპებად იქცა. ეს პრინციპები მისი ძალისა და კეთილდღეობის საიდუმლოა. დაჩაგრულნი და დამცირებულნი მთელი ქრისტიანული სამყაროდან ამ მიწისკენ ინტერესითა და იმედით იყვნენ მიპყრობილნი. მილიონებმა მიაშურეს მის ნაპირებს, და შეერთებული შტატები აღზევდა დედამიწის უძლიერეს ერთა შორის ადგილამდე.

„მაგრამ კრავი-სმაგვარი რქების მქონე მხეცი „ლაპარაკობდა როგორც გველეშაპი. და იგი მოქმედებს პირველი მხეცის მთელ ძალაუფლებას მის წინაშე და აიძულებს ქვეყანას და მასზე მცხოვრებთ, თაყვანი სცენ პირველ მხეცს, რომლის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნა; … ეუბნება ქვეყანაზე მცხოვრებთ, რომ გააკეთონ ხატი იმ მხეცისა, რომელსაც მახვილით მიყენებული ჭრილობა ჰქონდა და ცოცხალი დარჩა.“ გამოცხადება 13:11–14.“ დიადი ბრძოლა, 438–441.

ეს მონაკვეთი მიუთითებს, რომ მეთორმეტე და მეცამეტე თავები ამოიცნობს გველეშაპს, მხეცს და ცრუწინასწარმეტყველს — იმ სამ ძალას, რომლებიც გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში ქვეყანას არმაგედონისკენ მიჰყავს. ამ სამ ძალათაგან თითოეულს თავისი განსაკუთრებული თავები აქვს, რომლებიც იმავე წინასწარმეტყველურ ისტორიას მოიცავს. დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი იწყება სიტყვებით: „და აღსასრულის ჟამს“, რაც 1798 წელი იყო. შემდეგ ეს ექვსი მუხლი პაპობის საბოლოო მოძრაობებს ასახავს, ვიდრე დანიელის მეთორმეტე თავის

პირველ მუხლში მიქაელი აღდგება, ადამიანის გამოცდის ჟამი დასრულდება და გზას გაუხსნის უკანასკნელ შვიდ წყლულს. მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეოთხე მუხლში იმ ჟამის უწყება, რომელიც პაპობას განარისხებს და იწვევს სისხლისღვრას, რომელიც გამოცდის ჟამის დახურვამდე უშუალოდ ადრე ხდება, წარმოდგენილია როგორც „ცნობა აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან.“

აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მომავალი უწყება წარმოადგენს საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებას, რადგან იგი ცხადდება უშუალოდ მანამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება. ეს არის მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც იქადაგება სულიწმიდის გადმოღვრის დროს. დანიელმა ეს უწყება ორგვარად წარმოადგინა. „ჩრდილოეთის“ უწყება, რომელიც პაპობას განარისხებს, არის უწყება, რომელიც „ჩრდილოეთის მეფეს“ პაპობრივ ძალაუფლებად ამოიცნობს; ხოლო „აღმოსავლეთის“ უწყება არის აღმოსავლეთის ძეთა უწყება, რაც ისლამია. რასაკვირველია, ამას სხვა მნიშვნელოვანი მნიშვნელობებიც აქვს, მაგრამ აღმოსავლეთი ისლამის სიმბოლოა, ხოლო ანტიქრისტე ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის მეფის ყალბია. მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც აფრთხილებს ჩრდილოეთის მეფის ნიშნის მიღების წინააღმდეგ (მხეცის ნიშანი), აგრეთვე აფრთხილებს, რომ ისლამი დარტყმას მიაყენებს იმ დროს, როდესაც უკეთურების სასმისი შეივსება შეერთებული შტატებისთვის, ხოლო შეერთებული შტატები თავის უკეთურების სასმისს საკვირაო კანონით ავსებს.

გამოცხადების მეცამეტე თავი, მეთერთმეტე მუხლიდან და შემდგომ, სწორედ იმავე წინასწარმეტყველურ ისტორიას ასახავს, და ისიც 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, იწყება.

> „ახალი სამყაროს რომელი ერი აღზევდებოდა ძალაუფლებაში 1798 წელს, იძლეოდა ძალისა და სიდიადის აღთქმას და იპყრობდა მსოფლიოს ყურადღებას? სიმბოლოს გამოყენება ეჭვს არ უშვებს. ერთი ერი, და მხოლოდ ერთი, შეესაბამება ამ წინასწარმეტყველების ნიშნებს; იგი უეჭველად მიუთითებს ამერიკის შეერთებულ შტატებზე.“ „დიადი ბრძოლა“, 440.

იგივე წინასწარმეტყველური ისტორიაა მოცემული გამოცხადების მეცამეტე თავის მეთერთმეტედან მეთვრამეტე მუხლების ჩათვლით, რაც დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამეხუთე მუხლების ჩათვლითაა მოცემული. როგორც დანიელის მუხლებში, ისე აქაც შეერთებული შტატების როლის შესახებ მოთხრობა მადლის ვადის დახურვით სრულდება, როდესაც შეერთებული შტატები მსოფლიოს აიძულებს, მიიღოს მხეცის ნიშანი. შემდეგ კი, როგორც დანიელის მეთერთმეტე თავში, ამ დროის უწყება წარმოდგენილია მეთოთხმეტე თავში. ორივე მონაკვეთში სტრუქტურა იდენტურია, იმ გამონაკლისით, რომ დანიელის მუხლები პაპობის მოქმედებებს აღწერს, ხოლო გამოცხადების მეცამეტე თავი შეერთებული შტატების როლს განსაზღვრავს. ამ ორი ხაზის მეშვეობით ვხედავთ, რომ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავიც იმავე ისტორიას მოიცავს, თუმცა განსაკუთრებულად უსვამს ხაზს დრაკონის როლს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ათი მეფე, ანუ გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია. ეს სამი თავი, ხაზზე ხაზის მიხედვით განხილული, ავლენს დრაკონის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის როლს, რომლებიც მეთექვსმეტე თავში სამყაროს არმაგედონისკენ მიჰყავთ; ამიტომაც მნიშვნელოვანია, რომ იოანე

გვამცნობს: როდესაც მეჩვიდმეტე თავი იწყება, სწორედ ერთ-ერთი იმ ანგელოზთაგანი, რომელთაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოასხეს, მოდის, რათა იოანეს უთხრას რომის მეძავის სამსჯავროს შესახებ.

> და მოვიდა ერთი იმ შვიდ ანგელოზთაგანი, რომელთაც შვიდი თასი ჰქონდათ, და მელაპარაკა მე, მითხრა: მოდი აქეთ; გიჩვენებ დიდი მეძავის სამსჯავროს, რომელიც მრავალ წყალზე ზის; რომელთანაც მიწის მეფეებმა იმრუშეს, და მიწის მკვიდრნი მისი მრუშობის ღვინით დათვრნენ. გამოცხადება 17:1, 2.

მილერიტებთან ეს ეხებოდა წარმართულ რომს და პაპობრივ რომს, მაგრამ დასასრულს საქმე ეხება სამმაგ კავშირს. როგორც იგი მეთორმეტე და მეცამეტე თავებში ამ სამი ძალის იდენტიფიკაციას მკაფიოდ ახდენს, ასევე მეჩვიდმეტე თავის ქალსაც მკაფიოდ აიგივებს პაპობასთან.

> გამოცხადების 17-ის „ქალი [ბაბილონი]“ აღწერილია, როგორც „შემოსილი ძოწეულისფრად და ალისფრად, შემკობილი ოქროთი, ძვირფასი ქვებითა და მარგალიტებით, ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლეებითა და თავისი სიძვის უწმინდურებით: …და მის შუბლზე ეწერა სახელი: „საიდუმლო, ბაბილონი დიდი, მეძავთა დედა.““ წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე ქალი წმიდათა სისხლით და იესოს მოწამეთა სისხლით დამთვრალი.“ ბაბილონი შემდგომში აგრეთვე გამოცხადებულია, როგორც „ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს ქვეყნიერების მეფეებზე.“ გამოცხადება 17:4–6, 18. ძალა, რომელიც ამდენი საუკუნის განმავლობაში დესპოტურ ბატონობას ინარჩუნებდა ქრისტიანული სამყაროს მონარქებზე, არის რომი.“ დიდი ბრძოლა, 382.

ასე რომ, როდის იწყება მეჩვიდმეტე თავში წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური ისტორია?

> და წამიყვანა მე სულით უდაბნოში; და ვიხილე ქალი, მჯდომარე ალისფერზე შემოსილ მხეცზე, სავსე გმობის სახელებით, რომელსაც შვიდი თავი და ათი რქა ჰქონდა. და ქალი იყო შემოსილი ძოწეულითა და ალით, შემკული ოქროთი, ძვირფასი ქვებითა და მარგალიტებით, და ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლეებითა და მისი სიძვის უწმინდურებით. და მის შუბლზე ეწერა სახელი: საიდუმლო, ბაბილონი დიდი, მეძავთა და ქვეყნიერების სისაძაგლეთა დედა. და ვიხილე ქალი წმიდათა სისხლით დამთვრალი და იესოს მოწამეთა სისხლით; და როდესაც ვიხილე იგი, განმიკვირდა დიდად. გამოცხადება 17:3–6.

იმისათვის, რომ იოანემ იხილოს დედაკაცი, იგი წინასწარმეტყველურად გადაყვანილ იქნა უდაბნოში, რომელიც თავად იოანეს უკვე ამოცნობილი აქვს, მე-თორმეტე თავში, ორ მოწმესთან ერთად, როგორც პაპის მმართველობის ათას ორას სამოცი წელი.

> და დედაკაცი გაიქცა უდაბნოში, სადაც ღმერთისგან აქვს მისთვის გამზადებული ადგილი, რათა იქ არჩინონ იგი ათას ორას სამოც დღეს.... და მიეცა დედაკაცს დიდი არწივის ორი ფრთა, რათა გაფრინდეს უდაბნოში, თავის ადგილზე, სადაც იკვებება ჟამის, ჟამთა და ნახევარი ჟამის განმავლობაში, გველის პირისაგან შორს. გამოცხადება 12:6, 14.

იოანე წინასწარმეტყველურად იქნა გადატანილი უდაბნოს დროით პერიოდში, მაგრამ მესამე მუხლი და შემდგომი ზუსტად მიუთითებს, თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში კერძოდ რომელ მონაკვეთში იქნა იოანე წაყვანილი, რადგან დედაკაცი უკვე დამთვრალი იყო დევნის სისხლით და უკვე იყო „მეძავთა დედა“. იოანე წაყვანილ იქნა უდაბნოს პერიოდის დასასრულისკენ, რადგან დედაკაცს უკვე შესმული ჰქონდა დევნის სისხლი და პროტესტანტული ეკლესიები უკვე უბრუნდებოდნენ მის წიაღს და ხდებოდნენ მისი ასულნი, ვინაიდან დროის იმ პერიოდში იგი იდენტიფიცირებული იყო, როგორც „მეძავთა დედა“. მას უკვე ჰყავდა ასულნი. იოანეს მოწმობა მეჩვიდმეტე თავში იწყება 1798 წელს, როგორც იწყებოდა იგივე წინასწარმეტყველური ისტორიაც, რომელიც მხეცს წარმოადგენდა დანიელის მეთერთმეტე თავში და ცრუ წინასწარმეტყველს გამოცხადების მეცამეტე თავში.

ისევე როგორც დანარჩენ ორ ხაზთან დაკავშირებით, როდესაც მეჩვიდმეტე თავი სრულდება, მეთვრამეტე თავი შემდეგ ამოიცნობს ჟამის უწყებას. სამი წინასწარმეტყველური ხაზი, თითოეული სამმაგი კავშირის თითოეული შემადგენლისთვის. ყველა ისინი წარმოდგენილია იმავე ისტორიულ სტრუქტურაზე, რომელიც იწყება 1798 წელს და გრძელდება მადლის ჟამის დახურვამდე, და სამივე ხაზს უსვამს საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებას.

„ჰაბაკუკის დაფები“ ბევრად უფრო დაწვრილებით განიხილავს გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის საგანს, ამიტომ ახლა გადავალ იმ იგავზე, რომელიც წარმოდგენილია იმ თავში, სადაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების რვა სამეფოა გადმოცემული.

> და აქ არის გონება, რომელსაც სიბრძნე აქვს: შვიდი თავი შვიდი მთაა, რომლებზედაც დედაკაცი ზის. და არიან შვიდი მეფე: ხუთი დაეცა, ერთი არის, ხოლო მეორე ჯერ არ მოსულა; და როცა მოვა, ცოტა ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და არ არის, თვითონვე მერვეა, და შვიდისაგან არის, და წარწყმედაში მიდის. გამოცხადება 17:9–11.

დანიელმა ნაბუქოდონოსორს უთხრა: „შენ ხარ ეს ოქროს თავი.“

> და სადაც კი მკვიდრობენ კაცთა ძენი, ველის მხეცები და ცის ფრინველები მან შენს ხელში ჩააბარა და ყველა მათგანზე მმართველად დაგადგინა. შენ ხარ ეს ოქროს თავი. დანიელი 2:38.

დანიელმაც უთხრა ნაბუქოდონოსორს: „შენ, მეფეო, მეფეთა მეფე ხარ.“

> შენ, მეფეო, მეფეთა მეფე ხარ, რადგან ცათა ღმერთმა მოგცა სამეფო, ძალაუფლება, სიმტკიცე და დიდება. დანიელი 2:37.

ნაბუქოდონოსორი იყო „თავი“, და იგი იყო მეფე; და იგი იყო მეფეთა მეფე, რადგან იგი წარმოადგენდა იმ სამეფოთაგან პირველს, რომლებიც ქანდაკებაში იყო წარმოდგენილი. ნაბუქოდონოსორი იყო ოქროთი წარმოდგენილი მეფე, ხოლო სხვა სამეფოები და მეფეები ქანდაკებაში სხვა ლითონებით იქნებოდნენ წარმოდგენილნი; მაგრამ ნაბუქოდონოსორი იყო პირველი და ამიტომაც — მეფეთა მეფე. კიდევ ერთი

დონე, რომელსაც ახლა არ შევეხებით, ის არის, რომ ბაბილონის სამეფო წარმოადგენს იმ სამეფოს, რომელიც ცდილობს გააყალბოს ქრისტე, რომელიც არის ჭეშმარიტი მეფეთა მეფე.

ესაიას მოწმობის დასაწყისში ორათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველებების შესახებ (ლევიანნი ოცდაექვსის შვიდი დრო) ესაია მეფეებს თავებად განსაზღვრავს.

> რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი — რეცინი; და სამოცდახუთ წელიწადში ეფრემი შეიმუსრება, ისე რომ ხალხად აღარ იქნება. და ეფრემის თავი არის სამარია, და სამარიის თავი — რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, ცხადია, ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:7, 8.

ესაია მხოლოდ წარმოაჩენს ჩრდილოეთის სამარიის სამეფოსა და სამხრეთის იუდას სამეფოს წინააღმდეგ მიმართულ ორ, თითოეული ორათას ხუთას ოცწლიან, დროით პერიოდთა საწყის წერტილს; და როდესაც ამას აკეთებს, იგი მოიცავს ორ მოწმეს იმისა, რომ ერის დედაქალაქი მისი თავია, ხოლო მეფე — დედაქალაქის თავი. „თავი“ არის მეფეც და სამეფოც. გამოცხადებაში წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი გრძელდება, როგორც დანიელში.

ამრიგად, როცა იოანე გადაყვანილია 1798 წელში და წარედგინება გამოცანა, რომელიც მიუთითებს, რომ არსებობს შვიდი „თავი“, იგი ამით ამოიცნობს, რომ არსებობს შვიდი სამეფო. შემდეგ მას ეუბნებიან, რომ თავთაგან, ანუ სამეფოთაგან, ხუთი დაცემულია. 1798 წელს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო სწორედ ახლახან იყო დაცემული, რადგან მან მიიღო სასიკვდილო წყლული, რომელიც საბოლოოდ განიკურნებოდა.

იოანე, რომელიც დგას აღსასრულის დროის ისტორიის ფარგლებში 1798 წელს, ასევე ეუბნებიან, რომ თავთაგან ერთი „არის“. ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო 1798 წელს დაიწყო; ამიტომ, როდესაც იოანე წინასწარმეტყველურად 1798 წელში იქნა გადაყვანილი, ის სამეფო, რომელიც მაშინ იყო, არის შეერთებული შტატები, და მას დამატებით ეუწყა, რომ მეშვიდე სამეფო ჯერ კიდევ მომავალი იყო 1798 წლისთვის, რადგან იგი ჯერ არ იყო მოსული. მეშვიდე სამეფო, რომელიც 1798 წლისთვის ჯერ კიდევ მომავალი იყო, არის გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, რომელსაც ათი მეფე წარმოადგენს და რომელიც გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის საგანია. მაგრამ არის აგრეთვე მერვეც, რომელიც შვიდთაგანია. რომი ყოველთვის მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია.

მეჩვიდმეტე თავის შინაარსზე ბევრი რამ შეიძლება ითქვას, მაგრამ ჩვენ უბრალოდ ვახდენთ ბიბლიური წინასწარმეტყველების იმ რვა სამეფოს იდენტიფიცირებას, რომლებიც მეჩვიდმეტე თავშია წარმოდგენილი, რათა დავინახოთ, როგორ შეესაბამება მილერიტული გაგება ოთხი სამეფოს შესახებ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის რვა სამეფოს.

ამას მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.